
ALABATRE BLUES

IDEA, RECOPILOCIO I MUSIQUES

Montserrat Pratdesaba Ribas (Big Mama)

A tall de preludi

DONZELLES DE L'ANY DOS MIL

*Oh vosaltres, presentides flors d'amor i gentilesa
que viureu quan mon passatge s'haurà fet esborradís ;
jo us endrec per aleshores, amical, una escomesa
que s'allunya, de mos versos dins l'esbart voleiadís.*

MARIA ANTÒNIA SALVÀ (1869-1958)

BON DIA TRISTESA...
(“BRUIXA DE DOL”)
MARIA MERCÈ MARÇAL

Bon dia, tristesa.
Vesteix-te de setí!
Pinta't al front
els núvols i la lluna
i anem al ball
que ja s'atansa l' hora!

Carnestoltes duu llàgrimes
de colors a la galta.

TANKA
("PENSAMENTS SIMPLS")
TERESA D'ARENYS

Ara s'atura,

sojorna una paraula

dins les mans, fràgil

insecte, i les mans s'obren

amb fregadissa d'ales.

XXXVIII

(“AGONIA DE LLUM. – ALBES I NITS”)

MERCÈ RODOREDA

I jo, que al lloc d'amor era tornada,
vaig adonar-me que no era jo:
per l'esbarzer, pel riu; per una flor
sola i només de soledat voltada.

Agonia de llum! Tèbia agonia
d'un aleteig sobtat en el pollanc,
d'un tremolor en la flor color de sang
que en l'aigua sense cel es reflectia.

Alta vingué la nit: tranquil·la i alta;
damunt la rodonesa de la galta
lliscava amarga la dolçor del plor.

Fugir!... Deixar i fugir! Si m'aturava,
dreta al mig del camí, l'aire em portava
panteix de fulles i un sospir de flor.

TARDOR
(“PRESENCIA I RECORD”)
ROSA LEVERONI

Aquest desmai de roses amb la posta
damunt la sorra fina del jardí.
Aquest llanguir callat que té la brosta
al bes enfredorit de l'aire fi.

Aquestes melodies apagades
de les fulles caient en el repòs,
com de llac adormit, en resignades
notes opaques d'un dolor reclòs.

Són veus d'un mateix cant... Oh melangia
tan tendrament subtil de la tardor
que em posés nou encís dins de la via
i fes més amorós el meu dolor!...

TREMOLOSES FLORS D'AMETLLER

(“TEMPS DE BRUIXES” d’ “EL CABDELL DE LES BRUIXES”)

ROSA FABREGAT I ARMENGOL

No et vagis morint, asfixiant-te
dins aquesta solitud imposada.
Any, darrera any, vas omplint
de pedres la teva fondària.
Et vas morint lentament, batec
a batec. Vas estrangulant l’instint
en un suïcidi conscient. Deixes groguejar
la pell sense que la teclegi el sol
i lances flors de sang fecunda
al fem perquè no hi ha pol·len per a tu,
barreja de gasela i ocell, riulla i lluna
amb tants bressols al ventre
els cremes un a un cada any.
Eunuc fidel a principis assassins,
lliures el teu sexe a les urpes
dels corbs. No callis més. Crida
sota les teves llàgrimes. Defensa
les teves flors aquesta primavera.
Deixa que siguin tremoloses flors d’ametller
vestint el camp encara despullat. Les primeres
a endormiscar l’hivern i a acaronar branques
plenes de fulles. Les primeres a la recerca
del primer pol·len de l’any. No les enterris
amb tu. Floreix al sol, dona, i obre els teus
pètals al vent carregat de pol·len.

ROSER DE ROSA ÚNICA
(“MIRADA DOLÇALADA”)
CONCHITA RASCHE

Tu has complert.

Jo no.

Tu has florit.

Jo no.

No és per basarda,

ni desgana,

ni indiferència,

ni menyspreu.

És només que,

en imaginar-te,

no puc fer res més

que pensar-te,

sense paraules

en un full.

Ben plens de pètals

els meus ulls.

NO HI FA RES QUE S'ESTRONQUI L'HARMONIA...

(“ELS VERSOS OBSTINATS ”)

PILAR CABOT

No hi fa res que s'estronqui l'harmonia

de la perfecta nit, del joc perfecte.

És llarga la partida i el desig

fluctua, de vegades, com la sort.

Tot m'és suficient. Tenim els guanys molt ben

apilonats damunt la taula.

Tu i jo juguem amb l'ànima a les mans

i amb les mateixes cartes.

COM EL VENT REVOLTAT DINS EL POU

(“ENTRE DUES ESPASES”)

MARGARITA BALLESTER

Cita: Sempre hi ha un secret maligne/ una privada raó

(Wystan Hugh Auden)

Com el vent revoltat dins el pou
xiula a les parets de la boca
un so envellit per la fosca
i així la boca dispersa el so

Les nostres mentides són
al fons de l'aigua on el vent no arriba

Allà hi trobo ofegades estances
com un guisat de sopes
untades d'una mel incorruptible

DECLARACIÓ
(“LA LLUM PRIMERA ”)
M. ROSA FONT I MASSOT

Com sobreviure a l'espasa sagnant dels dicteris del dia, a nits
de monstres aerodinàmics amb cap de serpentina, al tedi
immesurable de la iteració?

Com redimir-me del vel de la por que m'assetja i em corca a
la justa amb la mort?

Com exiliar els cables i esferes concèntriques del niu de la
idea, i migpartir el cervell foradat per déus de filferro?

Com fer-me d'acer, si sóc fusta?

UNA DONA ESPERA
(“CANT I PARAULES”)
CLEMENTINA ARDERIU

Món que va girant. Rellotge.
L'espera
és de sempre i només femenina?
La clara certesa immediata
no compta?

Dolor no hi val, ni metgia.
La roda
no segueix lentament implacable?
Un clima per cada alegria.
Per cada dolor, quina força
mancada!

Dessota un cel transitori
que pesa,
o en el ras solellat que fulgura,
serem – és més fort que nosaltres –
l'eterna vestal que suplica
i espera.

PEONS
(INÈDIT)
CRISTINA CASAS

Mai hem estat lliures, i de matinada
et sento assaonar-te darrere l'obertura
de la porta. Deus rentar-te, cegament la cara,
sense veure't al mirall que et queda al front,
enretirar-te els cabells amb les pues dels dits;
com si et veiés...

Si veiés l'albada, darrere les persianes
que no has obert, veuria deslligar-se l'estelat cel.

L ESTRELLA CAU...
(“CONGESTA”)
JOSEFA CONTIJOCH

L'estrella cau

s'estimba amb fúria

contra la pèrdua

a l'oceà incoherent on no ets ningú

on ones defallides

a altres ones s'entreguen.

VOLDRIA ESCRIURE...
("DINS L'ESFERA DEL TEMPS")
MONTSERRAT ABELLÓ

Voldria escriure

amb força,

de foc els versos

sense deixar entreveure

ni l'ombra dels meus dubtes.

L'OCELL
(“COLUMNES D'HORES”)
MARIA ÀNGELS ANGLADA

Picant la clova freda d'una tarda d'hivern
glateixes per eixir, petit ocell de foc.

Veig la teva ala blava contra el gris de tristesa.

Vola, ocell, no t'empolsis d'un toc de melangia,
amunt, ales lluent. Suspès en la claror
canta, ocell, l'aigua antiga, remor de fonts i fulles.

Sota la nuvolada de la tarda i del cor
abeura't en la llum més profunda i sonora.

Per mirar i per plorar hi ha els ulls, i per somriure.

Tu neixes i et debats per un destí més clar,
lluny de cloves de plany, veu de cançó florida.

VOLAR
(“TRÀNSIT ENTRE DOS VOLS”)

ANNA AGUILAR-AMAT

Les sargantanes es belluguen tan de pressa
que sembla que mai no hagin d'estar tristes.
Diries que la tristesa és una cosa quieta,
contrària a la lluita per la vida,
a les batusses per un pessic de síndria.
I tammateix podem veure les àligues molt quietes,
sostingudes per invisibles fils d'espera atenta
que també és lluita per la vida.
Els que saben volar, potser en lloc de sumir-se en la tristesa,
s'alcen, i per ells és un cel de lucidesa extensa
des d'on es veu l'ahir i l'avenir del món.
Voldria saber si els avions de paper que sempre fas
són perquè vols volar.
Els fills dels llops caminen, i els de les orques nedem.
Però els animals que tenen ales han d'aprendre a volar
del drama de llançar-se perdudament al buit.
Pensa que el riure és sota terra, calent i fonedís com lava.
¿No voldries ser un cranc, un taupa cec, un arbre?
¿Tenir arrels, tenir mans, galeries secretes?
Mira que tenir ales vol dir renunciar als dits: si vols
fer res, haurà de ser amb paraules.
Mira'm: jo encara estic caient i preguntant-me
si en lloc de ser un pardal sóc una sargantana.
Això sí, tot i el bronzit del vent que m'eixorda i m'esmotxa,
els paisatges que veig són, t'ho asseguro,
unes vistes magnífiques.

COM UN BÉ PRECIÓS,...
(“VIOLÈNCIA INTERVINGUDA”)
ROSINA BALLESTER

Com un bé preciós,

història de paraules,

vaig confegint les lletres

del mecanisme modulador de percepcions.

La son, la son que ens empobreix,

i fa fictici

tot el dolor que així progressa.

PASSATGES IV
("EL CICLE DE QAMAR")
SARA SILVESTRE

Quan Alícia dormia,
els bolets feien créixer i disminuir,
i la reina de cors era despòtica i llunàtica.

Quan Alícia dormia sense saber-ho,
el caos era l'ordre establert,
l'absurd era la raó de viure.

Em sembla, a vegades,
que Alícia encara ens somia.

Em sembla, a vegades,
que Alícia encara ens somia.

Encara ens somia.

SAXO BLAU MARÍ
(“GRILLS DE MANDARINA”)
OLGA XIRINACHS

No facis cas del somni que et vol prendre.
Escolta el blau de l'aigua que no dorm
i s'emporta els fantasmes mar endins.

Escolta el blau de la finestra viva
pintada en un paisatge blau naixent.
I el blau del bon xinès de porcellana,
blau de mutanyes blaves, blau anyil
d'amors enamorades. Blau sedós
d'iris blaus, de glicines i jacints,
de jardins on les mans són carícia
i obren tardes celestes els camins.

No escoltis el vell somni d'altres móns,
queda't aquí aquest vespre, vine amb mi
perquè la lluna et vegi. Escolta el blau,
la blava veu d'un saxo blau marí.

FEROTGE ENYORANÇA
(“LA SENSUALITAT DEL SILENCI”)
TÒNIA PASSOLA

Com l' instant mor al lloc orfe del somni,

com la sageta on es perd l' au lleugera,

la ferotge enyorança és fred i febre

en el silenci granat de l' esfera.

GÈMINIS

(“SEDIMENTS D’ALBAÏNA I MAREGASSA”)

ENCARNA SANT-CELONI i VERGER

Com dos bessons a l’inrevés,

la teua ànima i la mia.

quan l’una mira, l’altra veu;

quan l’una seu, l’altra camina.

ALABATRE BLUES

- 1.- DONZELLES DE L'ANY DOS MIL MARIA ANTÒNIA SALVÀ
- 2.- BON DIA TRISTESA... MARIA MERCÈ MARÇAL
- 3.- TANKA TERESA D'ARENYS
- 4.- POEMA XXXVIII (AGONIA DE LLUM) MERCÈ RODOREDA
- 5.- TARDOR ROSA LEVERONI
- 6.- TREMOLOSES FLORS D'AMETLLER ROSA FABREGAT
- 7.- ROSER DE ROSA ÚNICA CONCHITA RASCHE
- 8.- NO HI FA RES QUE S'ESTRONQUI L'HARMONIA ... PILAR CABOT
- 9.- COM EL VENT REVOLTAT DINS EL POU ... MARGARITA BALLESTER
- 10.- DECLARACIÓ M. ROSA FONT I MASSOT
- 11.- IMITACIÓ DEL DESIG MARTA PESSARRODONA
- 12.- UNA DONA ESPERA CLEMENTINA ARDERIU
- 13.- PEONS CRISTINA CASAS
- 14.- L'ESTRELLA CAU ... JOSEFA CONTIJOCH
- 15.- VOLDRIA ESCRIURE... MONTSERRAT ABELLÓ
- 16.- L'OCELL MARIA ÀNGELS ANGLADA
- 17.- VOLAR ANNA AGUILAR-AMAT
- 18.- COM UN BÉ PRECIÓS, ... ROSINA BALLESTER
- 19.- PASSATGES IV SARA SILVESTRE
- 20.- SAXO BLAU MARÍ OLGA XIRINACHS
- 21.- FEROTGE ENYORANÇA TÒNIA PASSOLA
- 22.- GÈMINIS ENCARNA SANT-CELONI i VERGER

NOTA: Els poemes acabats en punts suspensius originalment no porten títol.

El títol apuntat correspon al primer vers de cada poema.